

събиратъ, и правѣтъ трудно задържаванieto и слѣдванието жицата на родството. Отъ тамъ произлиза разирьсванието на семействата. Но ако е не възможно да се иска въ наше време онѣзи патриархална набожностъ, то не е причина да се отказваме отъ всяка семейна религия, и да отхвърляме като суетвѣрие поддържанieto на кръвнитѣ връски. Съединението на семействата е едно начало на щастие и спокойствие за обществата. Раздѣлитѣ, крамолитѣ, процеситѣ, даже и равнодушието, сѣ лошевини на които слѣдствията не закачатъ само заинтересуванитѣ личности. Всяко семейство си има своя духъ, своитѣ въспоминания, своитѣ прѣдания, единъ общъ животъ. Носението на едно и сѣщо име не е химера, и ние длѣжимъ нѣщо на ония които носѣтъ нашето име.

Има даже особенни длѣжности които се пораждатъ отъ тѣзи подвижностъ на общественитѣ положения. Въ времето когато съсловията бѣхъ раздѣлени едни отъ други съ опрѣдѣлени граници, то бѣше рѣдкостъ за особитѣ да излизатъ отъ мѣстото или положението въ което бѣхъ родени. Онѣзи който бѣше благороденъ си оставаше благороденъ и еснафлията еснафлия, и кръгътъ на личнитѣ сѣдбини бѣше доста тѣсенъ. Но слѣдъ Револуцията, полето, като станжло свободно за всичкитѣ, ние видѣхме отъ всяка страна да ся явяватъ амбиции, които, подкрѣпени или неподкрѣпени отъ талантътъ и характерътъ, издигнахъ много високо челоуѣци отъ твърдѣ долень родъ. Този фактъ се е прѣдставилъ, тѣй да се каже, въ всичкитѣ семейства, които се распрѣдѣлихъ на разни категории, едни по на висо-